

Psykopatene - og deres ofre

Vi har fått en helt overveldende leserrespons etter innlegget om og omtalen av psykopater i årets første Jeg-spalte. Da det er umulig å gi plass til alle dem som har skrevet inn, har vi valgt å redigere stoffet slik at så mange som mulig kan få si sin mening. Vi ber om forståelse for at innleggene til dels er sterkt forkortet. Det blir imidlertid lesernes spalte denne gang, men vi vil leve å komme tilbake til dette problemområdet, som åpenbart betyr mye for mange.

H.J.S.

Angsten fører

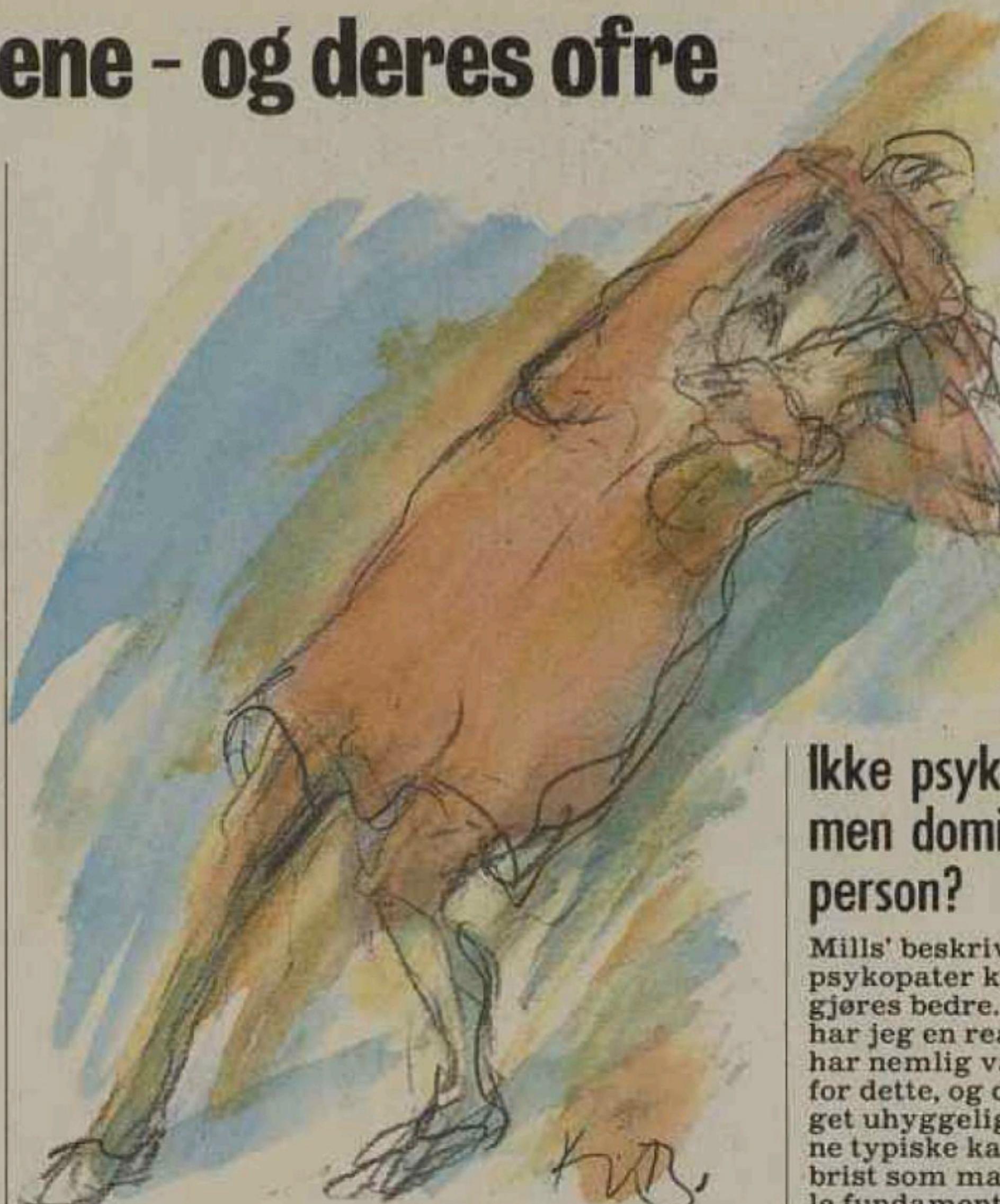
Herr Mills har truffet spikeren på hodet. Selv har jeg opplevd og opplevd stadig en senn som har de samme tendenser, pluss misbruk av alkohol. Livet er blitt en pine, og jeg har ofte tenkt at en overdose av et eller annet kunne være det riktige. Man vet aldri hvor man har disse menneskene. Man lever på en vulkan. Selv er jeg 75 år og kunne ha ønsket å leve et rolig liv den tiden jeg har igjen. Men angsten fører, og ofte skjelver jeg. Herr Mills nevner at man må komme seg vekk fra dem, men det er ikke lett når psykopaten er i nærmeste familie.

Med hilsen
minstепенсjonist.

Mer om psykopati

Jeg vil takke A-Magasin for det brede engasjement i menneskelige problemer. Jeg-spalten har hatt en rekke verdifulle artikler. Jeg er spesielt glad for innleggene som belyser psykopatenes sinn og virkemåte. Dette emnet har det vært fokusert lite på i mediene, det har vært en «blind flekk». Nå håper jeg at A-Magasin holder emnet varmt tilstrekkelig lenge til at det kan bli et kjent debattemne ute blant folk, slik at de rette instanser etterhvert tar psykopati allvarlig.

R.R.A.



Illustrasjon: Kåre Bondesen.

Både kvinner og menn

Takk for flere innlegg i Jeg-spalten om psykopater. Jeg vil med dette gi min fulle støtte til August Jacobsen Mills, som beskriver psykopatenes adferd meget treffende.

Jeg arbeider som almenlege og finner det helt berettiget med Mills' avsluttende hint til legene. I min praksis har jeg ofte kontakt med psykopatenes ofre. I tillegg til å skape angst, skaper de imidlertid også en rekke andre psykiske lidelser.

Jeg tror det er viktig å påpeke at psykopatenes sannsynligvis er nokså likelig fordelt mellom kjønnene. De mannlige psykopatene er mer synlige i «landskapet» fordi de bruker mer alkohol og mye oftere begår kriminelle handlinger. De har oftere nøkkelposisjoner i samfunnet og gjør dermed mer skade. De kvinnelige psykopatene, derimot, utover sin makt på en mindre synlig måte, kanskje særlig på arbeidsplassen eller i fa-

milen. Det er nok ikke populært i disse tider å hevde dette, men for leger og terapeuter tror jeg det kan være en nyttig påminnelse.

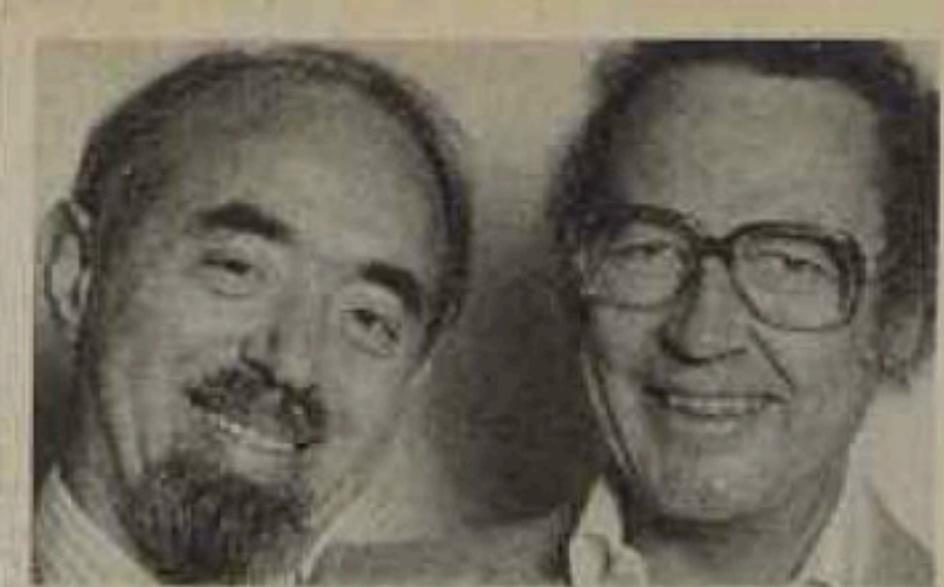
For alle ofre for psykopatenes virke vil jeg anbefale Ingjald Nissens klassiske bok: «Psykopatenes diktatur». Psykiateren Tolliak B. Sirnes har videre skrevet flere gode populærvidenskapelige bøker om emnet. Psykopaten selv trenger ikke lese disse bøkene. Han eller hun vil likevel si: «Dette gjelder ikke meg.»

Lege.

Ofre, skriv!

Jeg har selv vært offer for psykopatenes sluhet, sett hvordan de manipulerer andre og er istrand til å ramme de ømme punkter hos den annen part. Dersom man ikke klarer å trekke seg vekk, vil psykopaten etterhvert skape angst, usikkerhet og til slutt mister man all selvtillit. Jeg savner flere innlegg fra «ofre». Bare vi vet hvor fryktelig det er.

E.S.



Berthold Grünfeld og Hans Jakob Stang undergir ethvert spørsmål konfidenstil behandling. A-Magasinet sender all post til dem uåpnet. Bare brev under fullt navn behandles. Men det er ingen betingelse at innlegg skal brukes med fullt navn i bladet.

De nekter skyld

Når man lever sammen med en psykopat, kan man havne i de mest bizarre situasjoner. Mangen gang kan man få lyst til å klype seg i armen for å se om det er sant det man opplever med en psykopat. I min erfaring med psykopater har jeg lagt merke til at de har lett for å bli hysteriske. Det kan være en forsiktig kritikk, et spørsmål de ikke liker, eller at de blir grep i en løgn. I slike tilfeller går de raskt til angrep. Deres motto synes å være at angrep er det beste forsvar. Målet er å få den uskyldige til å bli skyldig. Eksempel: Min «psykopat» ble rassende over en bagatell og kom mot meg for å slå. Jeg holdt hendene mine opp for ansiktet for å beskytte meg. Han slo hardt, så jeg nesten svimte av. Efterpå fikk jeg høre at det var jeg som hadde slått meg selv. Jo, det var jo mine hender som slo meg i hodet, men det var jo takket være hans angrep.

G.G.

Man blir aldri fri

For alle dem som lever eller har levd med en psykopat, må det være befriende å lese om dette i så enkle og forståelige ordelag som i Jeg-spalten nummer én. Jeg tenker da ikke minst på alle dem som bare har en tåket forestilling om at noe må være galt med den man lever tett sammen med. Men jeg er uenig med Mills på ett punkt. En psykopat kan man aldri helt lømme fra. Man blir aldri fri. I allfall ikke før kistelokket er skrudd på. Jeg tenker da spesielt på de bånd man har til eget barn som er psykopat.

Vennlig hilsen G.T.